ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ, ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ
«ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»

ΠΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΑΝ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ
ΤΟ ΕΛΙΑΜΕΠ ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΒΕ
9 Φεβρουαρίου 2009

Κυρίες και κύριοι,
Αγαπητοί φίλοι,

Είναι φανερό ότι η μορφή και η έκταση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης ξεπερνά τις δυνατότητες της Ελλάδας να συνεισφέρει στην επίλυσή της. Η σταθεροποίηση της παγκόσμιας οικονομίας και η ανάκαμψή της μέσω μίας νέας χρηματοπιστωτικής αρχιτεκτονικής και μίας νέας ισορροπίας μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, θα προέλθει μέσα από άλλους ομφαλούς της γης. Πιστεύω, εξάλλου, ότι υπάρχουν στο πάνελ μας άλλοι ομιλητές που θα διαχειριστούν το θέμα αυτό πιο αποτελεσματικά από εμένα. Θα επικεντρωθώ, λοιπόν, στο μέρος της συζήτησης που αφορά ειδικά την Ελλάδα.

Εδώ και χρόνια, η χώρα μας προχωρεί στον δρόμο του εκσυγχρονισμού της με βήματα διστακτικά –αν όχι απρόθυμα. Ως προς τα αίτια αυτής της κατάστασης, από πολλούς έχει διαγνωσθεί ότι η κομματικοκρατία αποτελεί βασικό παράγοντα της εθνικής μας καθυστέρησης. Σήμερα, όμως, αφετηρία της προσπάθειάς μας να βγει η Ελλάδα από την κρίση όρθια, πρέπει να αποτελέσει η συνειδητοποίηση πως, πολύ πριν ξεσπάσει η παγκόσμια κρίση, η ελληνική οικονομία βρισκόταν ήδη σε σοβαρή υστέρηση. Η διαχρονική πραγματικότητα του υψηλού εξωτερικού και δημοσιονομικού ελλείμματος και του μεγάλου δημόσιου χρέους αναδεικνύει το έλλειμμα της διεθνούς ανταγωνιστικότητάς μας και της έλλειψης ξένων άμεσων επενδύσεων, που νομοτελειακά οδηγούν στη διεθνή υποβάθμισή μας.

Για την Ελλάδα, επομένως, η έξοδος από την κρίση, υποχρεωτικά και αναπόφευκτα, περνά μέσα από την απόφασή μας να υλοποιήσουμε εκείνες τις μεταρρυθμίσεις, εκείνες τις αλλαγές, που για χρόνια όλοι μας προσκαλούν –ενίοτε και μας προκαλούν– να κάνουμε, ώστε να βρούμε τη θέση που μας αρμόζει, τη θέση που εμείς οι ίδιοι πρέπει να επιδιώκουμε, τουλάχιστον στην ενωμένη Ευρώπη των 27.

Κυρίες και κύριοι,
Από πολλές πλευρές, τις δύσκολες τούτες μέρες, εκπέμπονται παραδοσιακές εκκλήσεις προς το Κράτος για προστασία, στήριξη, βοήθεια. Το Κράτος, όμως, αποτελεί σήμερα, πλέον, τον αδύνατο κρίκο της οικονομικής αλυσίδας. Ζητάμε από το κράτος λύσεις, ενώ το ίδιο αποτελεί ένα βασικό πρόβλημα για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Η κοινωνία, βέβαια, εύλογα ανησυχεί και κινητοποιείται, ενόψει των υπαρκτών αλλά και των διαφαινόμενων συνεπειών της κρίσης. Θα ήταν ωστόσο δραματικό αν επικρατούσε μεταξύ των κοινωνικών ομάδων το δόγμα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» και όχι η αντίληψη ότι θα σωθούμε –ή θα χαθούμε– όλοι μαζί. Για τον λόγο αυτό, οι παροχές που δίνονται είτε αποσπασματικά, είτε υπό το κράτος εκβιασμού είτε ως κατασταλτικό φάρμακο στις επιμέρους κοινωνικές διεκδικήσεις, χωρίς να εντάσσονται σ' ένα σαφές και συνεπές σχέδιο, θα καταστούν μπούμερανγκ για το κοινωνικό σύνολο και το κοινό μας μέλλον.

Η κρίση, όμως, μας προσφέρει μοναδική ευκαιρία να θέσουμε την ανάπτυξη και την κοινωνική πρόοδο σε νέες, ανθεκτικές και σύγχρονες βάσεις.

Ο ΣΕΒ έχει υποδείξει ένα πλαίσιο δράσης σε τρεις άξονες που είναι μονόδρομος για την εθνική διέξοδο από τα σημερινά μας αδιέξοδα:

- Τη στροφή από την εικονική οικονομία της χρηματοπιστωτικής κερδοσκοπίας στην πραγματική οικονομία της εργασίας, της παραγωγής, του δημιουργικού μόχθου.
- Τη διαμόρφωση ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης, στηριγμένου στην επιχειρηματική πρωτοβουλία, οριοθετημένου από ισχυρούς θεσμούς και προσανατολισμένου στους κλάδους αναπτυξιακής αιχμής της σύγχρονης οικονομίας και στις αρχές της βιώσιμης ανάπτυξης.
- Τον προσδιορισμό μιας νέας ισορροπίας ανάμεσα σ' έναν δυναμικό ιδιωτικό και σ' έναν αποτελεσματικό δημόσιο τομέα, που απαιτείται να συμπράξουν για την ανάπτυξη και την κοινωνική συνοχή.

Κανένας από τους άξονες αυτούς, όμως, δεν θα υλοποιηθεί, κανένα μοντέλο ανάπτυξης δεν θα μας προσδώσει τον δυναμισμό που απαιτεί η παγκόσμια οικονομία και η ευρωπαϊκή σύγκλιση, αν δεν αλλάξουμε την αντίληψή μας για τη σχέση μεταξύ πολιτικής και οικονομίας, οικονομίας και κοινωνίας. Και αυτό προϋποθέτει την υιοθέτηση μίας νέας πολιτικής για την οικονομία που να χαρακτηρίζεται από:

- συναίνεση ως προς τις βασικές κατευθύνσεις,
- αποφασιστικότητα στις επιλογές, και
- αποτελεσματικότητα στην εφαρμογή τους.

Αυτό είναι το τρίπτυχο της αντίληψης που υπαγορεύουν οι καιροί. Αν δεν το υιοθετήσουμε, το φάσμα της διεθνούς υποβάθμισης της χώρας και της ανέχειας ευρέων κοινωνικών στρωμάτων, που τώρα μας παραμονεύει, θα μετουσιωθεί σε σκληρή πραγματικότητα. Το μεγάλο πρόβλημά μας δεν είναι η δημοσιονομική και η νομισματική πολιτική, που σε σημαντικό βαθμό, εξάλλου, είναι «εκτός χειρών μας». Είναι η υλοποίηση, με κοινή βούληση και κοινή δέσμευση κρίσιμων θεσμικών μεταρρυθμίσεων, που θα αλλάξουν τις βάσεις που στηρίζουν την οικονομική πολιτική.

Αγαπητοί φίλοι,
Οι σημερινές περιστάσεις υπαγορεύουν ένα μείγμα οικονομικής πολιτικής με άμεσα μέτρα κοινωνικής στήριξης και αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές. Τα μέτρα στήριξης αναπόφευκτα θα επιβαρύνουν τον ήδη προβληματικό

Προϋπολογισμό. Οι διαρθρωτικές αλλαγές, όμως, αν υποβληθούν στην Ευρωπαϊκή Ένωση και αρχίσουν να υλοποιούνται άμεσα και αποτελεσματικά, θα προσδώσουν στη χώρα μας την απαραίτητη αξιοπιστία ώστε να δικαιολογήσει την προσωρινή αύξηση των ελλειμμάτων και να εξασφαλίσει την απαραίτητη διεθνή χρηματοδότηση με μικρότερο κόστος.

Γνωρίζουμε όλοι ότι η χώρα μας βρίσκεται σ' ένα κρίσιμο σταυροδρόμι:

- Είτε θα μας επιβληθεί από την Ε.Ε. μία νέα αυστηρή επιτήρηση για την αποκατάσταση της δημοσιονομικής πειθαρχίας –πράγμα που θα περιορίσει τις επιλογές πολιτικής και θα επιφέρει κοινωνικά αδιέξοδα,
- Είτε θα δεσμευτούμε στην εφαρμογή ενός ολοκληρωμένου και μακρόπνοου μεταρρυθμιστικού προγράμματος, συνδυασμένου με άμεσα μέτρα κοινωνικής στήριξης των ασθενέστερων, με τη συναίνεση και τη στήριξη των Ευρωπαίων εταίρων μας.

Είναι προφανές ότι θεωρούμε τον δεύτερο δρόμο ως τη μοναδική και αναγκαία επιλογή. Στη βάση αυτή, ο ΣΕΒ έχει καταθέσει ένα πλαίσιο για την προώθηση των αναγκαίων διαρθρωτικών αλλαγών, με ταυτόχρονη πρόταση μέτρων για την επίτευξη τριών ακόμα στόχων: τη στήριξη των κοινωνικά και οικονομικά πιο ευάλωτων ομάδων, την προστασία της απασχόλησης και την αναθέρμανση της οικονομίας.

Κυρίες και κύριοι,
Αγαπητοί φίλοι,
Είναι δύσκολοι καιροί και είμαστε δύσκολος λαός. Ο κόσμος αλλάζει. Πρέπει ν' αλλάξουμε κι εμείς! Για να ξεφύγουμε από το τέλμα απαιτούνται ριζικές πρωτοβουλίες. Και, φυσιολογικά, οι πρωτοβουλίες ανήκουν στις ζωντανές, δημιουργικές δυνάμεις του τόπου μας –σε όποιο χώρο και αν βρίσκονται.

Οι βασικοί παράγοντες που συνθέτουν τον δημόσιο βίο –ο πολιτικός κόσμος και το Κράτος, ο ιδιωτικός τομέας και το συνδικαλιστικό κίνημα, οι κοινωνικοί εταίροι και οι πολίτες, οφείλουμε να κάνουμε την αυτοκριτική μας και να αποδείξουμε ότι μπορούμε να αναβαθμίσουμε και τις διεκδικήσεις μας και την κοινωνική συμβολή μας.

Ευθύνη του Κράτους είναι να λειτουργεί με βάση τη διαφάνεια, την αξιοκρατία και την αποτελεσματικότητα. Χρειαζόμαστε ένα Κράτος εστιασμένων αρμοδιοτήτων και ευρείας αξιοπιστίας. Ένα Κράτος που να εγγυάται την πληρότητα και ποιότητα της κοινωνικής πρόνοιας, που να εφαρμόζει τους νόμους και να αποστρέφεται την πολυνομία. Που να υπηρετεί, αντί να καταδυναστεύει τον πολίτη. Που να ευνοεί, αντί να παρακωλύει την επιχειρηματικότητα.

Ευθύνη του συνδικαλιστικού κινήματος είναι να αποτελέσει φορέα δημιουργικών πρωτοβουλιών, που να εκφράζει τις διεκδικήσεις του σύγχρονου εργαζόμενου και όχι τις φοβίες του. Χρειαζόμαστε, σήμερα, ένα συνδικαλιστικό κίνημα που θα παίξει ενεργό ρόλο στις σύγχρονες στρατηγικές απασχόλησης και θα αναλάβει από κοινού με τον ιδιωτικό τομέα τολμηρές

πρωτοβουλίες προώθησης επενδύσεων και δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας.

Ευθύνη της επιχειρηματικής τάξης είναι να μεταγγίσει αναπτυξιακή και ανταγωνιστική συνείδηση στο σύνολο της κοινωνίας. Γι' αυτό χρειαζόμαστε σήμερα μία υπεύθυνη και συνειδητοποιημένη, σύγχρονη επιχειρηματική τάξη, που θα αναδειχθεί πρωτοπόρος στην προσπάθεια για την ανταγωνιστική ανασυγκρότηση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Ευθύνη του πολιτικού συστήματος είναι να μην αναλώνεται σε στείρα αντιπαράθεση και να μην παγιδεύεται στο δέος του μικροπολιτικού κόστους και της μικροπολιτικής ατζέντας –που από τη φύση της είναι συγκρουσιακή. Χρειαζόμαστε ένα πολιτικό σύστημα που να καθοδηγεί τον λαό, αντί να τρέχει λαχανιάζοντας πίσω από το υποτιθέμενο κοινό αίσθημα. Χρειαζόμαστε ένα πολιτικό σύστημα που, με ενιαία βούληση, θα αποφασίσει να επενδύσει πολιτικό κεφάλαιο στην αποφασιστική εφαρμογή μακρόπνοων πολιτικών.

Οι καιροί, οι ανάγκες του τόπου, υπαγορεύουν καθαρές λύσεις, τόλμη και επιμονή. Δεν έχουμε ανάγκη από ένα νέο πρόγραμμα σταθεροποίησης, αλλά από ένα εθνικό πρόγραμμα ανασυγκρότησης που θα εκμεταλλευτεί την κρίση για να ξεπεράσει όλες τις χρόνιες παθογένειες της οικονομίας μας που, για δεκαετίες, αποφύγαμε να αντιμετωπίσουμε.

Η σεναριολογία για εκλογές, αυτοδύναμες κυβερνήσεις ή κυβερνητικές συνεργασίες είναι αποπροσανατολιστική. Η ευρωπαϊκή εμπειρία έχει καταδείξει ότι παρόμοιες προσπάθειες εθνικής ανόρθωσης πετυχαίνουν μόνο όταν υπάρξει κοινή προσπάθεια, με σύγκλιση των πολιτικών δυνάμεων, τουλάχιστον στις βασικές κατευθύνσεις και τους κεντρικούς άξονες δράσης, και την ενεργό συμμετοχή και δέσμευση των κοινωνικών εταίρων. Αυτό μπορεί και πρέπει να αποτελέσει τη βάση συναίνεσης όλων των υπεύθυνων πολιτικών και κοινωνικών φορέων για την αντιμετώπιση της κρίσης και την έξοδο απ' αυτήν –χωρίς δυσβάστακτο κόστος. Αυτό και μόνο μπορεί να προσδώσει το ζωτικό πολιτικό βάθος και την ορατή προοπτική οικονομικής και κοινωνικής προόδου, που είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις μίας ισχυρής –δηλαδή μίας αξιόπιστης– διακυβέρνησης.

Σας ευχαριστώ.